

Yksinäiset sielut

Säv. N.N.
San. Risto Rantanen

Ruotsinlaivaristeilyllä ihmisiä seilaa monta
kohtaloita iloisia sekä myöskin onnetonta.

Nojaa partaaseen mies karhea, ja pipo kallellaan
sankan sumun läpi aistii saaret haukankatseellaan
Näitä luotoja hän koko sydäimestään rakastaisi
vaikkei yhdessäkään niistä enää kotisaarellaan
asu saarelainen jolta vastarakkautta saisi.

Kuka sielut yksinäiset
täällä yhteen johdattaisi?
Kuka kertois että kaksin aina kaunihimpi on?
Kuka poistais tunteet jäiset?
Kuka ilon pintaan saisi?
Kuka naurun lahjan antais meille sijaan ahdingon?

Hieno neiti korkokengissään ja ikää kuuskymmentä-vee
Kaupan hyllyjä hän pitkään ympäriinsä kiertelee
mieleisensä löytää mutta hyllyyn laittaa takaisin
”Niin hyväähän tuo oisi”, hän itseksensä huokaisee
”Jos vain olis ukkokulta, kanssaan tämän jakaisin.”

Kuka sielut yksinäiset
täällä yhteen johdattaisi?
Kuka kertois että kaksin aina kaunihimpi on?
Kuka poistais tunteet jäiset?
Kuka ilon pintaan saisi?
Kuka naurun lahjan antais meille sijaan ahdingon?

Rekkakuski saunaan kömpii, pian hiki peittää miehen
seinille vain jupisee, karkas toiset tipotiehen
Vanha äijä kahvilassa ruokaa järsii, haisee hiki
tekaritkin lonksuu suussa, sylki valuu suunpieleen.
Hänet kaikki kiertää inhoten, ei kukaan tule liki.

Kuka sielut yksinäiset
täällä yhteen johdattaisi?
Kuka kertois että kaksin aina kaunihimpi on?
Kuka poistais tunteet jäiset?
Kuka ilon pintaan saisi?
Kuka naurun lahjan antais meille sijaan ahdingon?

Rakkautta hiukan täällä
osakseni murun verran
toivon, ehkä tänään karille ei laiva ajakaan.
Rukoilen ett' myrskysäällä
haaksirikkoiselle kerran
valonsäteen rakkain tuo mun sammuneeseen majakkaan.

* * *

Ruotsinlaivaristeilyllä seilaa meitä yks ja toinen
myös joku meistä onnellinen, iloinen ja aurinkoinen.

Ukko kalju keski-ikäinen ja isomahainen
ja vaimo, nyt jo vanhan merikotkan näköinen
tanssilattialla keinuvat he tahtiin aaltojen
Silmät sulkien ja toisiinsa vain hiljaa nojailen
Yhä uudestaan he täällä kokea saa rakkauden.

Moni sielu yksinäinen
toisen samanlaisen saahan.
huomatakseen että kaksin aina kaunihimpi on.
Kauas poistuu tunne jäinen,
toinen toista rakastaahan,
valonsäteen rakkain loihtii lailla kevätauringon.